

Gölgelerin Eşsiz Kanatlı Düşleri

— maideözüç · 14 Aralık 2013

Yalnızlığı sağarken gölgeler, gecenin siyah elleriyle
Boşluklar tıka basa emzirilip, doyuruluyordu.
Saatler tutsaktı zamanın koynunda.

Koca gölgelerin av/uçlarından kayarken kar/artılar.
Kuytulardan kopan kabahatler
Geçiyordu iğnenin deliğinden.
Aklanmayan günahların ellerinden akıyordu ahlal

-Ölüm ne y/andaydı yaşam ne yanda şaşırımıştı başlar-

Hayat ekseninden geçiyordu başka yaşantılar
Kendi gerçeğine yabancı olanların
Şaşkınlığı iniyordu sahneye
Hazin bir yağmur yağıyordu başı sonu belirsiz
Bunu izlemiştı adam
"Bayat" Dedi.
Tüm bayatlamışlıkların üzerini çizerek
Kopuştu, araya giren mesafelerin resmiydi sağanak tufanında...

Hayatın sırları teker teker akarken geçmişin üzerinden
Kırılmış şifreler ağlarken kehanetler haykırıyordu
Kalın örtünün altından
Yakalayamayan alıklar olarak tarihe geçmekten
Endişe ediyordu canlar
"K/açan b/alık büyük olur" lafının yamacında
Kayboluyordu kelimeler.

Sığındılar güvenle gecenin avuçlarına
Bir kıymık ışıktı konan yaşantının ortasına

...

-Ve katran karası yazgılara bir çelme taktı
Her birinin içindeki azize-

Suluk soluğa koşan yanılığlar
Bir yere varamamanın ezikliğiyle büzüştü yerlerine

Kederle dü/şen başların gölgesinden
Süzülüp aktı saltanat
Biat etti,
-Gölgelerin eşsiz kanatlı düşleri
Yasemin kokularıyla havalandı bulutların koynuna-

Bir bedenın sıcaklığı ulaştı
Mabedin soğuk duvarlarına
Eridi yakarışlarla kalın surlar.

Duvara çarpmadı bu kez yanılığlar
Serpildi zamanın görkemli sonsuzluğunda
Kanatlandı düşler duaların koynunda...

-Güzelliğın rengi başka parladı gecenin üzerini örten sisle-
Yaşantı yaklaşırken ölüm uzaklaştı şiiirden...

Mavi kıvılcımların koynuna yerleşti hazlar
Savruldu ulaşılamayacak uzaklara.

Uzak diye bir yerin olmadığına sevindi insan

Maide Özgüç